

"মৰমৰ সন্তানসকল – পোন-প্ৰথমে তোমালোকৰ নিশ্চয় হোৱা উচিত যে আমাক পঢ়াওঁতাজন স্বয়ং শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ পিতা হয়।
কোনো মনুষ্যই কাকো সুখ-শান্তি দিব নোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ উচ্চ লক্ষ্য কি? সেই লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ: এজন পিতাৰ স্মৃতি দৃঢ় হৈ যাওক, বুদ্ধি আন কোনো ফালে যাতে নাযায়, এয়া হৈছে উচ্চ লক্ষ্য। ইয়াৰ বাবে আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যেতিয়া তোমালোক আত্ম-অভিমানী হৈ উঠিব তেতিয়া সকলো বিকাৰী চিন্তা নোহোৱা হৈ যাব। বুদ্ধি ইফালে-সিফালে যোৱাতো বন্ধ হৈ যাব। শৰীৰৰ ফালে যাতে একেবাৰে দৃষ্টি নাযায়, এয়া হৈছে লক্ষ্য, ইয়াৰ বাবে আত্ম-অভিমানী হোৱা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক উদ্দেশ্য আত্মিক পিতাই বহি বুজাইছে - এওঁক (ব্ৰহ্মা বাবাক) আত্মিক পিতা বুলি কোৱা নহয়। আজিৰ দিনটোক সৎগুৰুবাৰ বুলি কোৱা হয়, গুৰুবাৰ বুলি কোৱাটো ভুল। সৎগুৰুবাৰ। গুৰুলোকতো অনেক আছে, সৎগুৰু এজনেই। অনেক আছে যিয়ে নিজকে গুৰু বুলিও কয়, সৎগুৰু বুলিও কয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা - গুৰু আৰু সৎগুৰুৰ মাজততো পাৰ্থক্য আছে। সৎ অৰ্থাৎ ঠুথ (সত্য)। সত্য কেৱল এজন নিৰাকাৰ পিতাকে কোৱা হয়, মনুষ্যক কোৱা নহয়। সত্য জ্ঞানতো এবাৰেই জ্ঞান সাগৰ পিতা আহি দিয়ে। মনুষ্যই মনুষ্যক কেতিয়াও সত্য জ্ঞান দিব নোৱাৰে। সত্য এজনেই নিৰাকাৰ পিতা। এওঁৰ নামতো হৈছে ব্ৰহ্মা, এওঁ কাকো জ্ঞান দিব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ কোনো জ্ঞান নাছিল। এতিয়াও ক'ব তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞানতো নাই। সম্পূৰ্ণ জ্ঞানতো জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰহে আছে। এতিয়া এনে কোনো মনুষ্য নাই যিয়ে নিজকে সৎগুৰু বুলি ক'ব পাৰে। সৎগুৰু মানে সম্পূৰ্ণ সত্য। যেতিয়া তোমালোক সৎ হৈ যাবগৈ তেতিয়া এই শৰীৰ নাথাকিব। মনুষ্যক কেতিয়াও সৎগুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰি। মনুষ্যৰতো সিকি এটাৰ সমানো শক্তি নাই। এওঁ নিজেই কয় ময়ো তোমালোকৰ দৰেই মনুষ্য, ইয়াত শক্তিৰ কথা আহিব নোৱাৰে। এয়াতো পিতাই পঢ়ায়, ব্ৰহ্মাই নহয়। এই ব্ৰহ্মায়ে তেওঁৰ দ্বাৰা শিকি পুনৰ পঢ়ুৱায়। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱাসকলেও পৰমপিতা পৰমাত্মা সৎগুৰুৰ দ্বাৰাই পঢ়া। তোমালোকে তেওঁৰ পৰা শক্তি পোৱা। শক্তিৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে কাৰোবাক ঘোঁচা মাৰি বগৰাই দিয়া। নহয়, এয়া হৈছে আত্মিক শক্তি যি আত্মিক পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। স্মৃতিৰ বলৰ দ্বাৰা তোমালোকে শান্তি লাভ কৰা আৰু পঢ়াৰ দ্বাৰা সুখ পোৱা। যেনেকৈ আন শিক্ষকে তোমালোকক পঢ়ুৱায়, তেনেকৈ পিতায়ে পঢ়ুৱায়। এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) পঢ়ে, তেওঁ ষ্টুডেণ্ট (বিদ্যাৰ্থী) হয়। যিমান দেহধাৰী আছে সেই সকলোবোৰ ষ্টুডেণ্ট। পিতাৰতো দেহ নাই। তেওঁ নিৰাকাৰ, তেৱেঁই আহি পঢ়ুৱায়। যেনেকৈ আন ষ্টুডেণ্টে পঢ়ে তোমালোকেও পঢ়িছা। ইয়াত পৰিশ্ৰমৰ কথা নাই। পঢ়াৰ সময়ত সদায় ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকে। ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকি পঢ়ি যেতিয়া (পাঠ) পূৰা কৰে তেতিয়া পিছত বিকাৰলৈ গতি কৰে। মনুষ্যকতো মনুষ্যৰ দৰেই দেখা যায়। এনেকৈ ক'ব অমুক ব্যক্তি, এওঁ এল.এল.বি. (আইনৰ স্নাতক), এওঁ অমুক অফিচাৰ (বিমুখ)। পঢ়া অনুসৰি টাইটিল (উপাধি) পোৱা যায়। চেহেৰাতো আগৰ দৰেই। সেই পাৰ্থিৱ পঢ়াৰ বিষয়েতো তোমালোকে জানা। সাধু-সন্ত আদি যিয়ে শাস্ত্ৰ পঢ়ে আৰু পঢ়ুৱায়, তেওঁলোকৰ কোনো মহানতা নাই, তাৰ দ্বাৰা কোনেও শান্তিতো পাব নোৱাৰে। নিজেও শান্তিৰ বাবে হাবাখুৰি থাই ফুৰে। জংঘলত যদি শান্তি থাকে তেনেহ'লে আকৌ ঘূৰি কিয় আহে! মুক্তিতো কোনেও নাপায়। যিসকল ভাল-ভাল প্ৰসিদ্ধ ৰামকৃষ্ণ পৰমহংস আদি আহি গ'ল, তেওঁলোকেও পূৰ্ণজন্ম লৈ লৈ তললৈহে আহিল। মুক্তি-জীৱনমুক্তি কোনেও নাপায়। তমোপ্ৰধান হ'বই লাগে। একোৱেতো দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। যিকোনো লোককে সোধা - তুমি গুৰুৰ পৰা কি পাইছা? তেতিয়া ক'ব শান্তি পাইছো। কিন্তু একোৱে নাপায়। শান্তিৰ অৰ্থই নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা, বাবা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, আন কোনো সাধু, সন্ত, গুৰু আদি শান্তিৰ সাগৰ হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই কাকোৱেই সঁচা শান্তি দিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ পোন-প্ৰথমে নিশ্চয় হ'ব লাগে - শান্তিৰ সাগৰ হৈছে এজন পিতা, যিয়ে আমাক পঢ়ুৱায়। সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সেয়াও পিতাই বুজাইছে। মনুষ্যই মনুষ্যক কেতিয়াও সুখ-শান্তি দিব নোৱাৰে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) হৈছে তেওঁৰ ৰথ। তোমালোকৰ দৰেই ষ্টুডেণ্ট। এৰোঁ গৃহস্থীত আছিল। কেৱল পিতাক নিজৰ ৰথ লোনত (ধাৰলৈ) দিছে, সেয়াও বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত। তোমালোকক বুজাওঁতা হৈছে এজন পিতা, সেই পিতাই কয় - তোমালোক সকলো নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগিব। যিয়ে নিজে হ'ব নোৱাৰে তেওঁলোকে অনেক প্ৰকাৰৰ কথা ক'ব, গালিও দিব। তেওঁলোকে ভাবে আমাৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ ভোজন (বিকাৰ) যি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধীকাৰ সূত্ৰে পাইছো, সেয়া এৰুৱাই দিয়ে। আচলতে এয়াতো সেই বেহদৰ পিতাইহে এৰুৱায়। এওঁকো তেৱেঁই এৰুৱালে। সন্তানসকলকো বচোৱাৰ চেষ্টা কৰিলে, যি ওলাব পাৰিলে তেওঁলোকক উলিয়াই আনিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে

যে আমাক পঢ়ুৱাওঁতাজন কোনো মনুষ্য নহয়। সৰ্বশক্তিমান বুলি এজনেই নিৰাকাৰ পিতাক কোৱা হয়, অন্য কাকো কোৱা নহয়। তেৱেঁই তোমালোকক জ্ঞান দি আছে। পিতাইহে তোমালোকক বুজায়। এই বিকাৰ হৈছে তোমালোকৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু, এইবোৰ এৰা। আকৌ যিয়ে এৰিব নোৱাৰে তেওঁলোকে কিমান কাজিয়া কৰে। কোনো কোনো মাতাও এনে ওলায় যিয়ে বিকাৰৰ বাবে গণ্ডগোলৰ সৃষ্টি কৰে।

এতিয়া তোমালোক আছা সংগম যুগত। এয়াও কোনেও নাজানে যে এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায়। বহুত আছে যাৰ পুৰা নিশ্চয় আছে। কৰোবাৰ চেমি (আধা) নিশ্চয় আছে, কাৰোবাৰ 100 শতাংশ, কাৰোবাৰ 10 শতাংশও আছে। এতিয়া ভগৱানে শ্রীমত দিছে – সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। এয়া পিতাৰ ডাঙৰ নিৰ্দেশনা। নিশ্চয় থাকিলেহে সেই নিৰ্দেশনাত চলিব নহয় জানো। পিতাই কয় - মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এওঁক (ব্ৰহ্মা) স্মৰণ কৰিব নালাগে। মই নকওঁ, বাবাই মোৰ দ্বাৰা তোমালোকক কয়। যেনেদৰে তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়া তেনেকৈ এৰোঁ পঢ়ে। সকলো ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) হয়। পঢ়াওঁতাজন এজনেই শিক্ষক। তেওঁ সকলো মনুষ্যকে পঢ়ুৱায়। ইয়াত তোমালোকক ঈশ্বৰে পঢ়ুৱায়। তোমালোক আত্মাসকলে পঢ়া। পুনৰ তোমালোক আত্মাসকলে পঢ়ুওৱা। এই ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। আত্মায়ে বেৰিষ্টাৰ-ইঞ্জিনীয়াৰ হয়। এতিয়া আত্মাৰ দেহ-অভিমান আহি গৈছে। আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ সলনি দেহ-অভিমানী হৈ পৰিছে। যেতিয়া আত্ম-অভিমানী হোৱা, তেতিয়া বিকাৰী বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁৰ (আত্ম-অভিমানীৰ) কেতিয়াও বিকাৰী চিন্তাও আহিব নোৱাৰে। দেহ-অভিমানৰ বাবেহে বিকাৰী চিন্তা আহে। তেতিয়া বিকাৰৰ দৃষ্টিৰেহে চায়। দেৱতাসকলৰ বিকাৰী দৃষ্টি কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা আকৌ দৃষ্টি সলনি হৈ যায়। সত্য যুগত জানো এনেকৈ প্ৰেম কৰিব, ডাঙ (নৃত্য) কৰিব। তাত প্ৰেম কৰিব কিন্তু বিকাৰৰ দুৰ্গন্ধ নাথাকিব। জন্ম-জন্মান্তৰ বিকাৰত গৈছা সেয়েহে সেই নিচা কাঢ়িহে আঁতৰে। পিতাই নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলে বাবে বহু কন্যা একেবাৰে মজবুত হৈ পৰে। বচ, আমিহে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগিব। আমি অকলে আছিলো, অকলেই যাব লাগিব। তেওঁলোকক কোনোবাই অলপ টাছ (স্পৰ্শ) কৰিলেও ভাল নালাগিব। ক'ব এওঁ মোক হাত কিয় লগাইছে, ইয়াত বিকাৰৰ দুৰ্গন্ধ আছে। বিকাৰীয়ে যাতে আমাক স্পৰ্শও নকৰে। এইটো লক্ষ্যত গৈ উপনীত হ'ব লাগে। দেহৰ প্ৰতি যাতে একেবাৰে দৃষ্টি নাযায়। সেই কৰ্মাতীত অৱস্থা এতিয়া গঢ়ি তুলিব লাগে। এতিয়ালৈকে এনেকুৱা হোৱা নাই যে কেৱল আত্মাকহে চায়। লক্ষ্য আছে। পিতাই সদায় কৈ থাকে - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এই শৰীৰ হৈছে নেজ, য'ত তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰা।

বহুতে কয় এওঁৰ শক্তি আছে। কিন্তু শক্তিৰ কোনো কথা নাই। এয়াতো হৈছে পঢ়া। যেনেকৈ আনেও পঢ়ে, এৰোঁ পঢ়ে। পবিত্ৰতাৰ বাবে কিমান কষ্ট কৰিব লাগে। বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয় সেয়েহে পিতাই কয় ইজনে-সিজনক আত্মা ৰূপত চোৱা। সত্যযুগতো তোমালোক আত্ম-অভিমানী হৈ থাকা। তাততো ৰাৱণৰাজ্যই নাই, বিকাৰৰ কথাই নাই। ইয়াত ৰাৱণৰাজ্যত সকলো বিকাৰী সেইবাবে পিতা আহি নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলে। নিৰ্বিকাৰী নহ'লে শাস্তি খাব লাগিব। পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ আত্মা ওপৰলৈ যাব নোৱাৰে। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগিব। তথাপিও পদ কমি যায়। এই ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। সন্তানসকলে জানে স্বৰ্গত এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। পোন-প্ৰথমেতো এক ৰজা-ৰানী হ'ব পিছলৈ ডাইনেষ্টি (ৰাজবংশ) হ'ব। প্ৰজা বহুত হয়। তেওঁলোকৰ অৱস্থাৰ পাৰ্থক্য থাকিব, যাৰ পুৰা নিশ্চয় নাথাকিব তেওঁ সম্পূৰ্ণ পঢ়িবও নোৱাৰিব। পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰিব। আধাকল্পৰ পতিত এটা জন্মতে 21 জন্মৰ বাবে পাৱন হোৱাটো - মাহীৰ ঘৰ নেকি! মুখ্য হৈছেই কামৰ (বিকাৰ) কথা। ক্ৰোধ আদিৰ সিমান নহয়। ক'ববালৈ বুদ্ধি যোৱা মানে নিশ্চয় পিতাক স্মৰণ নকৰে। পিতাৰ স্মৃতি দূৰ হৈ গ'লে তেতিয়া আন কলৈকো বুদ্ধি নাযাব। লক্ষ্য অতি উচ্চ। পবিত্ৰতাৰ কথা শুনি জুইত জ্বলি মৰে। কয়, এনে কথাতো আগতে কোনেও কোৱা নাই। কোনো শাস্ত্ৰতো নাই। বৰ কঠিন বুলি ভাবে। সেয়াতো হৈছেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ বেলেগ ধৰ্ম। তেওঁলোকেতো পুনৰ্জন্ম লৈ আকৌ সন্ন্যাস ধৰ্মলৈকে যাব লাগিব, সেই সংস্কাৰেই লৈ যায়। তোমালোকেতো ঘৰ-বাৰী এৰিব নালাগে। বুজোৱা হয় - লাগিলে ঘৰতেই থাকা তেওঁলোককো বুজোৱা- এতিয়া হৈছে সংগম যুগ। পবিত্ৰ নহ'লে সত্যযুগত দেৱতা হ'ব নোৱাৰিব। অলপ জ্ঞান শুনিলেও প্ৰজা হৈ যায়। প্ৰজাতো বহুত হ'ব, নহয় জানো। সত্যযুগত মন্ত্ৰীও নাথাকে কাৰণ পিতাই সম্পূৰ্ণ জ্ঞানী কৰি তোলে। মন্ত্ৰী আদি লাগে অস্ত্ৰাণীক। এই সময়ত চোৱা ইজনে-সিজনক কেনেদৰে মাৰে, শত্ৰুতাৰ স্বভাৱ কিমান কাঢ়া। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি এই পুৰণা শৰীৰ এৰি, অন্য লওঁ। কিবা ডাঙৰ কথা নেকি! তেওঁলোক দুখত মৰে। তোমালোকে সুখেৰে পিতাৰ স্মৃতিত যাব লাগে। যিমানেই মোক পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই বাকী সকলো পাহৰি যাব। একোৰে স্মৃতিত নাথাকিব। কিন্তু এইটো অৱস্থা তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নিশ্চয় দূৰ হ'ব। নিশ্চয় নাথাকিলে স্মৃতিও স্থায়ী হৈ নাথাকিব। কেৱল নামমাত্ৰ বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয়েই নাথাকিলে স্মৰণ কাক কৰিবা। সকলোৰে একে ধৰণৰ নিশ্চয়তো নাথাকে, নহয় জানো। মায়াই

নিশ্চয়ৰ পৰা আঁতৰাই দিয়ে। যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱা হৈ যায়। পোন-প্ৰথমে পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় লাগে। সংশয় থাকিব যে এয়া পিতা নহয়। বেহদৰ পিতাইহে জ্ঞান দিয়ে। এওঁতো কয় মই সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানিছিলো। মোকতো কোনোবাই শুনাব। মোৰ 12 জন গুৰু আছিল, সেই সকলোকে এৰিবলগীয়া হ'ল। গুৰুৱেতো জ্ঞান নিদিলে। সৎগুৰু হঠাৎ আহি প্ৰৱেশ কৰিলে। বুজিলো, নাজানো কি হ'বলৈ গৈ আছে। গীতাতো আছে, অৰ্জুনকো সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল, নহয় জানো। অৰ্জুনৰ কথা নহয়, এয়াতো ৰখ নহয় জানো, এৰোঁ আগতে গীতা পঢ়িছিল। পিতাই প্ৰৱেশ কৰিলে, সাক্ষাৎকাৰ কৰালে যে পিতাহে হৈছে জ্ঞান দিওঁতা, সেয়েহে সেই গীতা এৰি দিলে। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। আমাকতো তেৱেঁই শুনাব, নহয় জানো। গীতা হৈছে মাতা-পিতা। তেওঁ পিতাই হয় যাক “স্বৰ্গমাতা পিতা” বুলি কোৱা হয়। তেওঁ ৰচনা ৰচে, এডাপ্ত কৰি (তুলি) লয়। এই ব্ৰহ্মাও তোমালোকৰ দৰেই। পিতাই কয় - এওঁৰো যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। কুমাৰীসকলতো পবিত্ৰ হয়েই। তেওঁলোকৰ বাবেতো সহজ। বিয়াৰ পিছত কিমান সম্বন্ধ বাঢ়ি যায় সেই বাবে দেহী-অভিমানী হোৱাত কষ্ট কৰিব লাগে। বাস্তৱত আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক। কিন্তু আধাকল্প দেহ-অভিমানী হৈ থাকিল। পিতাই আহি অন্তিম জন্মত দেহী-অভিমানী কৰোঁতে অসুবিধাজনক যেন লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি কিমান কম সংখ্যকেহ পাছ হয়। ৪ (আৰ্থ) ৰত্ন ওলায়। নিজকে সোধা - মোৰ (বুদ্ধিৰ) লাইন ক্লীয়েৰ (স্বচ্ছ) নে? এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কথাতো স্মৃতিলৈ নাহে? এইটো অৱস্থা অন্তিমত হ'বগৈ। আত্ম-অভিমানী হওঁতে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জ্ঞানৰ দ্বাৰা নিজৰ দৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে। আত্ম-অভিমানী হৈ বিকাৰী চিন্তা সমাপ্ত কৰিব লাগে। কোনো বিকাৰৰ দুৰ্গন্ধ যাতে নাথাকে, শৰীৰৰ ফালে যাতে একেবাৰে দৃষ্টি নাযায়।

(2) বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাইহে আমাক পঢ়ুৱায় - এনেকুৱা দৃঢ় নিশ্চয় হ'লেহে স্মৃতি মজবুত হ'ব। মায়াই যাতে নিশ্চয়ৰ পৰা অলপো লৰচৰ কৰিব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি ধ্যান দিব লাগে।

বৰদান: পবিত্ৰতাৰ ফাউণ্ডেছনৰ (মূল ভেঁটি) দ্বাৰা সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰোঁতা পূজ্য আত্মা হোৱা
পবিত্ৰতাই পূজ্য কৰি তোলে। যিয়ে সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰে তেৱেঁই পূজ্য হয়। কিন্তু পবিত্ৰতা কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্য্য নহয়, মনৰ সংকল্পতো কাৰো প্ৰতি নিগেটিভ (নেতিবাচক) সংকল্প যাতে উৎপন্ন নহয়, বাণীও যাতে অযথাৰ্থ নহয়, সম্বন্ধ-সম্পৰ্কতো যাতে পাৰ্থক্য নাথাকে, সকলোৰে লগত যাতে একেধৰণৰ ভাল সম্বন্ধ থাকে। মন-বচন-কৰ্ম কোনোটোতে যাতে পবিত্ৰতা খণ্ডিত নহয় তেতিয়াহে পূজ্য আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।
মই পৰম পূজ্য আত্মা হওঁ - এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা পবিত্ৰতাৰ ফাউণ্ডেছন মজবুত কৰি তোলা।

স্লোগান: সদায় এইটো আলৌকিক নিচাত থাকা - "বাহ্ ৰে মই" তেতিয়া মন আৰু তনেৰে নেচাৰেল (স্বাভাৱিক) আনন্দৰ ডাঞ্চ (নাচ) কৰি থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!